

Två Flammor

— AF —
HERMAN BJURSTEN.

(Fortsat.)

— Förträffligt! — ropade Wallman, gnugande händerna — hvar kan man väl finna ett ypperligare praktexemplar i en komedi af egen uppförelse! Men låtom oss gå härifrån, mina vänner.... Här kommer folk.... jag går hem för att förläsa pjesen och skall nog i sinom tid utdela rollerna. Var du lugn Theodor.... Du skall ej behöva resa till Amerika för att få gifta dig.

De tre vännerna åtskildes. Clas Wallman var vid bästa lynne, ty ingenting roade honom mer än att, som han sade, "förläsa" komedier och utföra dem själf — i verkliga lifvet.

VI.

Far och dotter.

Bärfande afvaktade Svanhilda på sin kammarfaderns ankomst. Han hade, utan att säga ett ord, i en vagn fört henne tillbaka till Baldersholm och, då den stannat vid dörren, endast yttrat:

— Gå upp på din kammar och byt om dräkt. Jag kommer upp om en stund. Vi skola talas vid.

Och Svanhilda, som återtagit sin kvinnliga dräkt, afbadade nu, som vi nämnde, med af ångest klappande hjerta den fruktade faders ankomst. — Det är förbi! — mumlade hon för sig själf. — Hvar äro de nu mina drömmar om ett fullt, rikt, herrligt konstnärslif vid hans sida?... O fader... nej tyran!... med köld krossar du min lycka och böjer mig under din viljas jernok.

Men det skall icke ske.... jag skall trotsa honom....

Har Gud gifvit en fader makt att bortskänka... nej att sälja sitt barn?...

Hvi ingot han då dessa stormande känslor i min själ?... Hvad! är icke mannen sin egen lagstiftare.... och kvinnan, som kan känna lika djupt, som kan handla lika oberoende som han, skulle blott vara en docka, den han eger rätt att sönderbryta!...

Den unga flickan betäckte sitt ansikte med händerna och gret.

— Svanhilda! — sade hastigt en sträng röst.

Hon såg upp.

Grefven stod framför henne och betraktade henne med en dystert lågande blick.

Svanhilda mötte denna blick utan att nedslå sin egen.

Denna djervia hållning bragte grefven i raseri. — På knä, eländiga! — dundrade han med fruktansvärd stämma — hur vågar du väl fräckt se din fader i ansigtet efter hvad som förefallit.... På knä säger jag!

Och då Svanhilda stum och orörlig blott fixerade honom, grep han henne hafigt i armen och böjde henne djupt ned mot golvet.

Den unga flickan ryckte sig med en våldsam ansträngning lös och reste sig stolt och beslutssam.

— Ni är icke min far — sade hon kallt. — En fader älskar sitt barn och söker beförtra dess lycka.... Ni misshandlar mig — och gör mig olycklig.

— Är jag icke din far? — röt grefven. — Har du icke mig att tacka för ditt lif, din upfostran, din bildning? Och med hvilken nedrig otacksamhet lönar du mig ej!

— Att ni skänkt mig lifvet är ingen välgärning, då ni gör allt för att förbittra det.

— Mischmasch! — afbröt grefven häftigt. — Svanhilda! — på ett villkor förläter jag dig hvad som inträffat.

— Och detta villkor är?

— Att du ännu idag låter presentera dig som hofmarskalken, baron Stålhjerta fastmö.

— Efter hvad som passerat, min far, kan hofmarskalken ej vilja hafva mig. Det är nödvändigt, att jag blir Theodors maka....

— Aldrig!.... afbröt grefven förbittrad.

— Men skandalen?... har ni betänkt hvad velden skall säga, om den får veta, att fröken Silfverstjerna, förkladd till karl, blifvit påträffad af sin far promenerande vid sidan af en ung man midt i natten på Göteborgs gator?

— Verlden skall aldrig få veta det — svarade grefven — såvida du själf ej utspider din vanära.... Din älskare skall ej våga skvallra, ty han fruktar åtminstone lagens hämd.... För öfrigt finnes ingen mer än jag, som känner äfventyret.

— Nå, är min kammarjungfru då?

— Var hon invigd i äfventyret? — utbrast grefven med en ton, som fullkomligt öfvertygade Svanhilda, att Aurore för denna gång var oskyldig till föräderi.

— Visst icke af mig — svarade hon — men jag förmodar, att hon lyckats utspana vårt förhållande och underrättat er derom, ty jag förstår eljest icke, huru ni så hastigt....

— Alldeles icke — afbröt grefven. — Aurore vet ingenting, och att jag erhållit kunskap om den vackra planen är ingen annas än ditt eget fel.

— Mitt eget fel? — utbrast Svanhilda.

— Ja — ditt besynnerliga uppförande i går af-ton väckte mina misstankar.... jag yttrade ingenting, men jag beslöt att någons bevakas dig. Jag anade att du förhade någon hemlig plan.... Väckt ur min oroliga slumner af ett lindrigt buller, skyndade jag mig strax efter midnatt upp på din kammar.... Du var försvunnen, men jag fann din biljett på kaminen.... Hastigt väckte jag upp kusken och befälde honom att spänna för vagnen.... Om några ögonblick var jag på väg till staden.... Jag lät vagnen hålla utanför tullen och begaf mig till fots till din älskares logis....

Jag kom lagom för att se dig förkladd vid hans arm skynda ut derifrån.... Jag hörde och igenkände din röst.... Jag roade mig med att följa er som en skugga på afstånd för att slutligen genom mitt plötsliga uppträdande helt och hållet förkrossa er.... Det öfriga känner du.

— Ja, min far — jag vet, att verlden skall kalla mig en brottslig dotter.... men det är er egen skuld.... Hvarför söker ni lägga band på min fria själ?

— Du skall gifta dig med hofmarskalken, och verlden skall icke kalla dig brottslig — svarade grefven dystert. — Men förtärlig du i din vägran, då skall verlden blifva underkunnig om saken.... din älskare blifva fängslad och lagförd och du själf — förbannad. Öfr nu som du vill.

— Store Gud.... ni har intet förbarmande, min far.

— Intet förbarmande med en olydig och van-artig dotter! — återtog grefven. — Kort sagt — vill du lyda?

— Min far.... icke i dag! — ropade Svanhilda, fortviflad. — Unna mig besinnigstid.... Jag känner ju icke den ni vill påtvinga mig till make?

— Det gör detsamma.... Jag känner honom.... Han är af gamal adel....

— Gamal adel? — utbrast Svanhilda med förakt — ni talar om gammal adel, liksom hela lifvets sällhet bestode i förmådnade anor.... Och Theodor!.... är icke äfven han af adel.... ja, af den äldsta.... af konstens gudomliga adel! Hans sköldemärke har snillet förlänat honom, och hans anor gå längre tillbaka i tiden än edra, min far!

De gå ända upp till Olympens troner.... — Bah — sade grefven — din Theodor har ännu icke utfört något storverk.... Måhända är han blott en medelmått, som aldrig skall komma att intaga något utmärkt rum i ryktets tempel.... Sannit är, att han målar icke illa.... men derför är och blir han ingen Rafael. Du vet, Svanhilda, att ingen kan älska och äkta konsten högre än jag.... Du vet att näst min gamla börd och mitt obefläckade namn värderas jag släggudinorna.... ja, jag till och med anser namn, sådana som Phidias, Rafael, Schiller, Thorvaldsen lika goda som mitt eget, i trots af mina 50 anor.... Men Ljungner!.... detta namn är för litet känt, att jag derför skulle frångå mina grundsatser....

— Men detta namn blir känt — utbrast Svanhilda lifligt. — O, min far.... om några år skall Theodor vara en af Europas och alla tiders ryktbaraste målare!

— Kunde jag lifa på det — återtog grefven — så skulle jag gifva efter.... Men du uppskattar din älskare för högt.... Jag har ännu icke af honom sett någon taffla, som röjer utomordentliga anlag....

— Men låt honom ändå få fullborda den han påbörjade här.... den döende Cleopatra.... Och om hon misslyckas, om denna taffla icke kommer att vinna er och hela verdens beundran.... då skall jag frivilligt afstå från min kärlek och räcka min hand åt hofmarskalken....

— Nej, min dotter — se deraf blir intet — svarade grefven häfnfullt: — du vill måhända råka din älskare, för att uppgöra nya planer till befriel-se från den stränge faders valde, — men jag är dig för slug. Din älskare får du ej se, förrän du är hofmarskalkinnans Stålhjerta.... Då kan han måhända få fullborda sin taffla.

I detta ögonblick afbröts samtalet genom Aurore, som med andan i halsen instörtade.

— Den främmande herrn, som ni väntat, är demere — sade hon, vändande sig till grefven.

— Godt — för in honom i salongen.... Jag kommer straxt.

Aurore försvann.

— Han är här, Svanhilda — sade grefven med hotande ton. — Låt se att du bemöter honom med aktning.

— O, min far — jag kan icke — snyftade den olyckliga.

— Du måste. Om en timma väntar jag dig nere i salongen.

Dörren tillsköt efter grefven, som gick och lemnade sin dotter i ett tillstånd, lättare att fatta än beskrifva.

VII.

Toiletten.

— Ödmjukaste tjänare, min nådige bror! — ropade hofmarskalken Stålhjerta i det han med nätta sirliga steg trippade grefven till mötes i salongen — ödmjukaste tjänare! Till följe af din agreebla inbjudning kommer jag för att tillbringa några veckor hos dig och söka vinna genkärlek af det hilda föremål, för hvilket mitt hjerta länge i tyshet suckat.... Huru befinner sig din sköna dotter?

— Välkommen bror — sade grefven i det han räckte honom handen — sitt ner så länge.... Svanhilda mår bra och kommer på ögonblicket ner....

— Kommer hon? — afbröt hofmarskalken — ack, då måste jag bedja dig att du låter visa mig mitt rum, på velt jag måtte få egna någon omsorg åt min tolett.... Jag är sannnerligen icke så klädd, att jag kan presentera mig för min tillkommande.

— Ah — jag tycker att du ej gerna kan vara grannare, kära bror — sade grefven i det han kväde ett smående. — Du är ju klädd fullkomligt efter nyaste modjournalen.

— Nej, nej — jag måste låta bränna mitt hår, som blifvit något värdsösat under resan.

— Ditt hår — sade grefven i det han kastade en ironisk blick på de tunna hårströpar, som återstod på hofmarskalkens hjässa — ditt hår kan ju icke vara nättare än det är.... Men som du vill.... Aurore — förtjor han till den inkommande kammarjungfrun — följd med baronen upp på gåstrummen och laga att han blir punktligt betjenad.

— Behöfs icke — jag har min egen kammar-tjenare med mig, jag reser aldrig honom förtan. Trippande aflägsnade sig hofmarskalken, åtföljd af den vackra kammarjungfrun, på hvilken han kastade en och annan försmäktande blick, under det de gingo upp för trapporna.

— Karlen är tydligen en narr — mumlade grefven för sig själf, då han blifvit ensam — men det gör ingenting.... Han är af gammal släkt och egare till en enorm förmögenhet.... I alla fall är det gjordt som gjordt är, och Svanhilda måste lyda.... eljest så....

— Mitt vackra barn — sade hofmarskalken, då han uppkommit på sitt rum åtföljd af Aurore — du har en liten förtjusande mun, enkom skapad för kyssar.... Och hvilken retande växt se'n!

Och den förälskade hofmarskalken fattade flickan om lifvet och ville trycka en kyss på hennes läppar.

— Gud bevars — hvad tar ni er till, herr baron — ropade Aurore, i det hon slet sig lös! — hvad skulle min fröken säga, om jag omtalte detta.... min fröken, som skall blifva er hustru....

— Ah — så elak är du väl inte din lilla skalk — sade hofmarskalken i det han ånyo närmade sig.

— Om jag och slutligen skall gifta mig med din fröken, så kunna väl vi vara goda vänner för det — eller hur vackra.... hur heter du?

— Aurore!

— Aurore — är förtjusande — ropade den gamle narren. — Aurore är mitt favoritnamn! — så hette morgonrodnadens gudinna, från hvilken du har stulit rosorna på dina kinder.... Nå, denna artighet förtjänar sin belöning.... icke så mitt barn?

— Det kommer an på hvad ni fordrar för belöning, herr baron — sade Aurore leende.

— Ah — naturligtvis detsamma, som jag vil-le taga nys.

— Men jag skall säga er — återtog Aurore med en knyck på nacken — att jag föresatt mig att aldrig kyssa någon gammal herre.

— En gammal herre! — utbrast hofmarskal-ken i det han gjorde en piruett — tycker du att jag är gammal, jag?

— Ja — ni är väl goda 55 år åtminstone.

— Fyrtiofem — ropade hofmarskalken, som hade för princip att alltid göra sig ett tiotal yngre än han var — fyrtiofem är och några månader.... är det så fasligt.... Ser jag icke för öfrigt ut som en helt ung man — förtjor han i det han framför spegeln ordnade sina få hårströpar — är icke detta ben välförmodat (hofmarskalken nyttjade lösvalor).... dessa tander af den bländande hvithet (hofmarskalken hade löständer).... och denna hy blomstrande (hofmarskalken sminkade sig lindrigt).... Hvar har du då att anmärka mot min person och hur kan du säga mig en sådan sötis, som att jag skulle vara hela femtiofem år gammal!

"Hvilken löjlig narr — tänkte Aurore för sig själf. — Och honom skall min stackars fröken gif-ta sig med.... Jag är säker om att hon afskyr ho-nom.... Huru skulle man väl kunna annat?"

— Nå min charmant Aurore — återtog hof-marskalken — du svarar icke.... Hvar är det du tänker på?

— Jag tänker — svarade flickan i det hon skratande öppnade dörren och sprang ut — att ni mycket bättre skulle passa till fogelskrämma än till äkta man —

Dörren tillsköt och den skälmaktiga ungen var försvunnen.

— Sådan liten satan — mumlade hofmar-skal-ken förtrodd — men sådana äro de alla.... Tjugu års pojkar tycka de om.... men oss äldre, rangerade karlar vilja de spektakla med.... E-nellertid är hon rasande tack.... En liten kär-leksaffär med kammarjungfrun, medan jag vän-tar på brölloppet, skulle på min ära vara pikant nog.... Men för fan i våld.... det är bäst att vara försiktig.... Jag påminner mig, att min blif-vande svärfader är sträng som en kyrkofader i det-a afseende. Om han märkte ord.... då farväl med hoppet att bli väl gift, min kära Agapetus Stålhjerta!

Hofmarskalken ringde.

Efter några minuter inträdde hans kammar-tjenare, en fransman, som—efter havd han själf sade—blifvit "naturaliserad" i Sverige, värest han bestridde en ganska lättskott och indräktig tjänst.

Pierre Viardot—så hette kammartjenaren—var hofmarskalkens allt i allo.... Utan honom hade han endast varit en half människa.... en hoptråk-mumie, till det mesta bestående af ben och skinn. Ingen förstod så väl som Pierre att hushålla med små tillgångar—ja, att skapa nya, der inga funnos. Hofmarskalken antog under hans hand ett nästan prydligt utseende, och det fördrades en ganska skarp observationsförmåga för att inse, det baro-nen till större delen prälad med lånta fjädrar. Ej underligt då, att en så skicklig kammartje-nare var för en man med hofmarskalkens svaghet-er en ovärdig skatt.

Emellertid kände Pierre sitt värde och lät äf-ven ofta sin herre tryckande känna det. Hofmar-skal-ken måste, utan att knota, tåla mycket af en i hans toilets mysterier så djupt invigd kammar-tjenare.

— Nå Pierre — yttrade hofmarskalken till, sin förtrogne — i dag måste du frisera mig för min utvalda. Gör derför ditt bästa.

— Det vara temligen svårt Monsieur — svara-de Pierre, som ännu bröt betydlig — att frisera en, som hafva dilligt hår.... vara nästan skallig, som Monsieur.... Min tjänst blifva mig med hvar dag svårare.... Ack, mitt sköna la France! När skall jag väl någonsin åter få smaka dina drufvor?

Ingenting förskräkte hofmarskalken så mycket, som då Pierre talade om sitt "la France". Han fruktade att den skickliga kammartjenaren en vac-ker dag skulle af längtan till faderslandet, lem-na honom i sticket och återvända till Frankrike med den temligen betydliga förmögenhet han sam-lat under sin mångåriga tjänst.... Och att för-lora Pierre.... det vore döden!

— Ah din skälm — svarade han derför — du har ingenting att beklaga dig öfver. La France kan visserligen vara bra, men la Suede är icke heller att förakta....

— Ah — här vara ingen rörelse, intet lif.... Les Suedois vara ett trögt släkte.... Oh Boule-vard de Paris! det vara annat det....

— Seså — sade hofmarskalken otåligt — jag är säker på, att du har någon onskan att fram-ställa nu igen. Du vill väl ha pengar, kan jag tro.... Jag känner ditt sätt af gammalt, min gubbe lilla....

— Ni vara mycket god, om ni gifva mig några francs, Monsieur. Jag hafva en skuld att betala.

— Trodde jag icke — sade hofmarskalken i det han tog upp plånboken och räckte den ödmjukt bogande kammartjenaren ett par sedlar — du har alltid skulder, du! — Men nu vill jag blifva klädd och det i rykande rappet, begriper du.

— Ni skall bli åtydd — svarade Pierre i det han med ett förnöjdt leende stoppade pengarna i fickan; — hvilka kläder vill Monsieur bära i dag?

— Ja — jag har en lång stund funderat derpå, utan att komma till något beslut — svarade hof-marskalken. — Men tror du icke, att den blå fracken med guldknapparne skulle passa bäst?

— Ni böra hafva den gröna fracken, Mon-sieur....

— Menar du? Och hvarför det?

— Emedan grönt vara hoppets färg och ni böra bära den på en sådan dag som denna.

— Du har rätt — ropade hofmarskalken lifligt.

— Hoppets färg anstår en älskare, som är någor-lunda säker på sin sak....

— Ganska riktigt, Monsieur!.... men om ni vill vara fullkomligt elegant, så måste ni visa er i knäbyxor, silkesstrumpor och skor. Det gifva er ett utseende af noblesse.... något *a un grand Seigneur, Monsieur*.

— Menar du det? — sade hofmarskalken be-tänksamt. — Jag trodde dock att dylika moder-längesedan vore aflagda.

— O nej, Monsieur — sade Pierre, som af nå-gon nyck föresatt sig att denna gång spöka ut sin herre så befängd som möjligt — o nej.... En la France brukas knäbyxor ännu i dag då man vara i gala. Ni vara *Maréchal de la cour*, Mon-sieur. Som sådan måste ni vara i knäbyxor. Eller hur?... Brukas icke så här?

Hofmarskalken hade icke tjänstgjort på många herrans år vid hovet. Han visste derför icke beständ hur det brukades — och det var derför så mycket lättare för den listige fransmannen, till hvilkens smak och insigter, i toiletsaker han dessutom hyste ett obegränsadt förtroende, att narra honom till att bära hvilken dräkt som helst.

Sålunda blef baronen och hofmarskalken på denna högtidliga dag utstyrd på följande sätt:

Skor, hvita silkesstrumpor, som betäcktes ett med tillhjälp af lösvalorerna ganska väl formadt ben, knäbyxor af grått sammet, bländande hvit pi-kévas, mångfärgad silkeshalsduk samt slutligen grön frack med förgyllda silfverknappar.

Sedan hofmarskalkens hår blifvit brändt och ordnat, så att det skulle se ut som det fölle i na-turliga lockar, samt kinderna genom smink fått en lindrig rodnad, betraktade han sig med ett visst valbehag i spegeln, och öfver hans läppar spelade ett drag af tillfredsställelse, som tycktes säga: "Ah — jag är icke så illa ändå!"

— Pierre Viardot! — du är en skatt — sade hofmarskalken i det han nöga beskådade sig på alla sidor. — Hertigen af Richelieu själf var icke bättre klädd på courdagarne — eller hur?

— Själfva Ludvig den högtälskade hafva icke haft ett ståtligare utseende, en mera smakfull dräkt — anmärkte Pierre med ett illa dolt löje. — Det vara som jag säger.... *Vous êtes le seul grand Seigneur de la Suede, Monsieur*.

— Menar du? — sade hofmarskalken smick-rad. — Men gif mig nu ett par hvita glacéhand-skar, Pierre.... Det är tid att återvända till sa-longen.

Hofmarskalken mottog handskarne, stoppade en ostindisk silkesnäsduk i fickan på sin frack, fat-tade hatten och lemnade rummet, gniolande på en aria ur Trollflöjten.

— Ha, ha, ha — skattade Pierre i det han såg efter honom. — Hertigen af Richelieu skulle afundats min herre, denna paryr!....

Signor Bertini.

Några dagar efter det misslyckade enleverings-försöket befann sig Theodor en vacker morgon en-sam i sin atelier.

Fönsterna voro öppnade och den ljumma som-marluften inslades genom de röda gardiner, hvar-med de voro betrakta. En mängd utländska väx-ter, som voro placerade på hyllor, och hvilkas för-tjusande blommor stodo i sin fullaste färging, spridde en lufv vällukt i det stora, ljusa och luft-iga rummet, der förförigt en viss artistisk oord-ning var rådande.

I en morgonrock af grönt siden stod den unge mannen framför en staffet och betraktade med en kallt vredgad min en halfbildig målning, hvarmed han för närvarande var sysselsatt.

Det var en kopia af samma taffla, som han fått i uppdrag att måla på Baldersholm. Den döende Cleopatras drag voro ännu icke fullt utförda, men man kunde ändå finna det Theodor bemödade sig att teckna sin älskarinnas bild ur minnet.

Det var blott ansigtet, som ännu var ödtidigt. Det öfriga var redan färdigt och utfördt med en sällsynt artistisk talang. Halsen, kring hvilken den giftsvälda espingen slingrade sig, barmen, i hvilken han dolde sitt fruktansvärda hafvud, ar-marne, händerna och draperiet, som omsväfvade denna vällustfulla kvinnofigur, — allt detta öfver-träffade i skönhet och fulländning många af de mest lysande artisters arbeten i denna väg.

Som sagt: endast ansigtet återstod.

(Forts.)

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, Ankor, Gåsar, Kalkoner, Fårhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförligaste amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd. Inledning — Hönsstallar — Hönsgrädd — Hönsens utfodring och skötsel — Hönsagens näringstärke — Konservering af ägg — Att bereda slaktköket — Märskaden — Hönsens sjukdomar. 2da Afd. Ankor — Ankorstall — Gåsar — Gåsarstall — Kalkoner — Fårhöns och Pålöggen. Pris, halfad, 40 Cents.

Portofritt tillämnat mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co., 729-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med j-mna aum-mer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-löfter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af 160 kvartsection 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winni-peg", eller till det respektiva lo-kala landkontoret erhålla rättig-het att låta ett ombud uttaga till-trädesbesked för honom. En af-gift af \$10.00 erläggas för för till-träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home-stead-lagen skall skyldigheten fullgöras på följande sätt, namli-gen:

1) Genom att minst sex måna-der bygga och bo på landet hvar-je år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga ho-mestead, bor på en farm i grann-skapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhål-lit patent på sitt första home-stead, eller Certificat för utföran det af sådant patent atterstat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhål-lit tillstånd för ett andra home-stead, uppfylles skyldigheten un-der tiden före patentets erhållan-de genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin per-manenta bostad på farm, som egen af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bostad-skyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.